

Зустрілася Лисичка з Раком. Стала та й дивиться, як він помаленьку лізе. А далі давай над ним насміхатися.

— Ну, та й швидкий же ти, нема що й казати! Справжній Рак-неборак! А скажи мені, Раче-небораче, чи то правда, що тебе раз по дріжджі послали, а ти аж через рік з дріжджами прийшов, та й ті посеред хати розілляв?

— Може, коли й правда була,— каже Рак,— а тепер дуже на брехню схоже.

— Ова! Значить, тепер прудкіший став?

— Прудкіший чи не прудкіший, а тобі глузувати не дозволю. Коли хочеш знати, який я прудкий, то давай побиймося об заклад, що я швидше від тебе до того пенька добіжу.

— Що? що? що? — здивувалася Лисичка.— Ти хотів би зі мною наввипередки бігати?

— Не тільки побіжу, а хоч ти на один скок спереду ставай, то я швидше тебе на місці буду,— мовить Рак.

Побились вони об заклад. Стала Лисичка на один скок поперед Рака, а Рак учепився їй кліщами за хвіст. Рушила

Лисичка, біжить щодуху, аж курява здіймається. Добігла до пенька та й кличе:

— А де ти, Раче?

Нічого не чути.

— Ну, Раче, де ти там? — ще раз кличе Лисичка та й обернулася хвостом до пенька.

— Та ось де я! Давно вже жду тебе, аж трохи за пеньок забіг.